

กรรมฐานช่วยให้ได้ของคืน

พัฒนกร วิภาทิน

P17016

กระผมนายพัฒนกร วิภาทิน ได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติกรรมฐานเป็นครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๙ ขณะนั้นกระผมเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ โดยคุณแม่วรพนิธ วิภาทิน ได้พากระผมเข้าปฏิบัติธรรมเป็นระยะเวลา ๗ วัน ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน โดยความเมตตาจากท่านพระครูวินัยธรธีรวัฒน์ สุานุตฺตโร หลังจากนั้นกระผมก็ได้ตามคุณแม่ไปที่ศูนย์อยู่เป็นประจำในช่วงวันหยุดและช่วงปิดเทอมฤดูร้อน ซึ่งกระผมจะเข้าไปช่วยที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมจนกระทั่งเปิดเทอม และสิ่งที่กระผมภูมิใจอย่างมากก็คือ การที่ได้รับคัดเลือกให้บรรพชาเป็นสามเณร ที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ในโครงการสามเณรใจเพชร ของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในการบวชเณรครั้งนั้นกระผมได้รับการพิจารณาให้เป็นสามเณรดีเลิศ และเป็นประธานรุ่นในปีนั้น (พ.ศ. ๒๕๔๓) ด้วย

ต่อมาหลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ที่โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน อาจเป็นเพราะบุญกุศลที่คุณแม่ท่านได้สร้างไว้ให้กับตัวกระผม บวกกับความเพียรพยายามและความอดทน ทำให้กระผมสอบเอ็นทรานซ์ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในคณะสหเวชศาสตร์ สาขากายภาพบำบัดได้

กระผมมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความอัศจรรย์จากผลของการปฏิบัติธรรมมาให้ท่านได้พิจารณา ซึ่งเป็นเรื่องของการปฏิบัติและอธิษฐานจิตจนทำให้ได้ของที่กระผมรักมากกลับคืนมา ดังต่อไปนี้

ในตอนเช้าวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ กระจกอยู่ในห้องพัก ได้เข้าห้องน้ำ เพื่ออาบน้ำและเตรียมตัวจะไปเรียนและได้วางโทรศัพท์มือถือที่เพิ่งซื้อมาได้ประมาณ ๒ เดือน พร้อมกับเงิน ๘๐๐ บาท ไว้ที่หัวเตียงนอน กระจกรักโทรศัพท์เครื่องนี้มาก เพราะอุตสาหกรรมเก็บเงินซื้อด้วยตนเองด้วยความยากลำบาก

กระจกเข้าไปอาบน้ำประมาณ ๑๐ นาที ซึ่งในตอนนั้นเพื่อร่วมห้องของกระจก ทั้ง ๓ คน กำลังนอนหลับสนิทกันอยู่ ด้วยความประมาทกระจกไม่ล็อคห้อง เพราะคิดว่าคงไม่มีใครกล้าเข้าไปทำอะไรในห้องในขณะนั้นอย่างแน่นอน

แต่กระจกคิดผิด เพราะเมื่อกลับเข้ามาในห้องก็ต้องตกใจมาก เพราะพบว่า โทรศัพท์กับเงินได้หายไป กระจกมองไปยังเพื่อน ๆ ซึ่งทุกคนก็ยังหลับสนิทกันอยู่ กระจกจึงต้องปลุกขึ้นมาถาม ไม่มีใครทราบเลยว่าเงินกับโทรศัพท์หายไปได้อย่างไร พยายามนึกทบทวน ก็จำได้อย่างแม่นยำว่าเพิ่งวางไว้ เหตุการณ์ยังไม่ถึงสิบห้านาทีเลย กระจกยังนึกโทษเพื่อนเลยว่าเพื่อนหยิบไป จึงรีบตามเช็คกับเพื่อน แต่เพื่อนก็ปฏิเสธ ทำให้กระจกกลัวใจมาก จึงรีบโทรศัพท์ไปหาคุณแม่ทันทีในตอนนั้น ซึ่งเป็นเวลา ประมาณ ๐๘.๐๐ น. ขณะนั้นคุณแม่กำลังเดินทางไปธุระที่ จ.บุรีรัมย์ พอคุณแม่ทราบ ก็พยายามปลอบใจ ให้กระจกค่อย ๆ ตั้งสติ เพราะทราบดีว่ากระจกเสียใจมาก คุณแม่ให้กระจกพยายามทำใจให้สบาย และให้สวดมนต์แผ่เมตตาให้คนที่เอาของไปมีแต่ความสุขความเจริญ

หลังจากวันนั้นกระจกก็ปฏิบัติตามที่คุณแม่ท่านได้เตือนสติ โดยได้สวดมนต์ ปฏิบัติธรรม และแผ่เมตตาให้กับคนที่เอาไปทุกวัน จนกระทั่งเวลาผ่านไปถึงเดือน กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นระยะเวลาประมาณ ๒ เดือนหลังจากที่โทรศัพท์หายไป โดยวันนั้น เป็นวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ซึ่งเป็นวันหลังวันมาฆบูชา ๑ วัน กระจกได้รับข่าวจากทาง โทรศัพท์ โดยมีตำรวจท่านหนึ่งโทร.มา โดยใช้ชื่อของกระจกที่หายไปพร้อมโทรศัพท์

นั้นโทร.เข้าไปที่เบอร์มือถือของเพื่อนกระผม ซึ่งเพื่อนกระผมก็เห็นหน้าจอโทรศัพท์ปรากฏเป็นชื่อเล่น และเบอร์ของกระผม ขณะนั้นกระผมก็อยู่ข้าง ๆ กับเพื่อนด้วย กระผมกับเพื่อนต่างก็พากันตกใจ เพื่อนกระผมรีบรับโทรศัพท์ ปรากฏว่าเป็นตำรวจโทร.มาบอกว่า **“จับคนร้ายที่ขโมยโทรศัพท์ได้แล้ว ถ้าคุณสงสัยว่าคนร้ายได้ขโมยโทรศัพท์ของคุณไป ให้ติดต่อที่สถานีตำรวจในท้องที่ของท่าน คือ สภอ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี”** กระผมจึงรีบติดต่อสถานีตำรวจ และหลังจากนั้นก็ติดตามเรื่องกับตำรวจจนกระทั่งได้รับโทรศัพท์คืน เพราะทางญาติของผู้ต้องหายินยอมชดเชยค่าเสียหายให้ทั้งหมด โดยกระผมได้รับเงินสดสำหรับซื้อโทรศัพท์เครื่องใหม่ และได้รับชิมที่ถูขโมยไปกลับคืนมา

คนร้ายที่ขโมยโทรศัพท์ไป เป็นคนร้ายที่มีสภาวะทางจิตผิดปกติ เป็นคนมีฐานะดีมาก การศึกษาก็ดีมาก รูปร่างหน้าตา ชาติตระกูลก็เพียบพร้อมไปทุกอย่าง แต่กลับต้องมาเป็นโจรที่จะใช้คำว่า **“โจรโรคจิต”** ก็ได้ เพราะต่อมาตำรวจก็จับเขาได้อีก จากการที่เขาเข้าไปขโมยของในลักษณะเดียวกัน แต่ไปที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยย่องเข้าไปในตอนเช้าในช่วงที่นักศึกษากำลังนอนหลับสนิทกันอยู่ แต่บังเอิญมีนักศึกษาคนหนึ่งรู้สึกตัวเสียก่อน จึงเรียกเพื่อนช่วยกันจับไว้ได้ และพาไปมอบให้กับตำรวจ หลังจากขยายผลการสอบสวน ก็พบเรื่องที่น่าประหลาดใจหลายอย่าง อย่างแรกก็คือเรื่องฐานะ ความรู้ และรูปร่างหน้าตาที่ไม่น่าเชื่อว่าจะมาเป็นขโมยได้ อย่างที่สองคือ แผนการและขั้นตอนในการขโมยของเขา ทุกครั้งมีการเตรียมการไว้เป็นอย่างดี เขามีคอมพิวเตอร์แบบโน้ตบุ๊ก มีแผนที่ทางหลวงทั่วประเทศ ซึ่งในคอมพิวเตอร์ได้เก็บข้อมูลที่สำคัญต่าง ๆ ไว้มากมาย เช่น หอพักนักศึกษาของทุกมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จะมีบันทึกการวางแผนงานของเขาอย่างละเอียดรอบคอบมาก ว่าในการขโมยแต่ละครั้งนั้นจะขโมยที่ไหน ลักษณะของหอพักเป็นอย่างไร เวลาไหนจึงเหมาะสม และเมื่อลงมือขโมยสำเร็จจะมีการประเมินผลใน

การปฏิบัติการในแต่ละครั้งว่ามีข้อผิดพลาดที่ต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไร และเมื่อนำของที่ขโมยได้ในแต่ละครั้งไปขายได้เงินมาเป็นจำนวนเท่าไรก็จะบันทึกไว้ และจะเก็บซิมของโทรศัพท์ที่ขโมยได้เอาไว้เป็นที่ระลึก ซึ่งเรื่องนี้ได้เคยเป็นข่าวทางหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ และเดลินิวส์ เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ที่ผ่านมา

คำสอนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญท่านได้สอนกระผมจนกระผมท่องจำไว้ อย่างขึ้นใจทุกวันนี้คือ **“ใครเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อ ถ้ายันหมั้นเพียร และสร้างความดี ก็จะได้เป็นด็อกเตอร์กันทุกคน”** ซึ่งคติเตือนใจนี้ทำให้กระผมมีความมานะพยายาม ตั้งใจเรียนหนังสือ และตั้งใจที่จะสร้างความดีโดยไม่มีย่อท้อ

เพื่อตอบแทนพระคุณของหลวงพ่อ และพระอาจารย์ธีรวัฒน์ ที่สั่งสอนให้กระผมเป็นคนดี กระผมจึงตอบแทนโดยการอาสาเป็นพี่เลี้ยงสามเณรใจเพชรทุกปี และถ้ามีเวลาว่างก็จะไปรับใช้พระครูวินัยธรธีรวัฒน์ที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จ. ขอนแก่น และสุดท้ายนี้กระผมขอยืนยันว่า การปฏิบัติธรรม และปฏิบัติตามคำสอนของพระเดชพระคุณหลวงพ่อทำให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างมีความสุข และประสบความสำเร็จได้อย่างแน่นอนครับ...